

„Радвай се“, каза часовникътъ, „загдето нѣмашъ работа съ моя майсторъ. Ужасно е при него. Той разглобява всички части, всѣка частъ минава подъ четката, чевърка съ желѣзна кука изъ вжтрешноститѣ, дърпа и дращи, — съ едно желѣзно нѣщо дращи тѣй, че стърготини хвъркатъ. Господарътъ плати 300 лева и се скара на часовникаря, а той каза, че съмъ стара хлопка и че цилиндърътъ ми билъ изхабенъ“.

„И ти ли нацърквашъ кръвь?“, попита сърдцето.

„Богъ да пази!“, уплашенъ извика часовникътъ.

„Азъ съмъ отъ чисто злато, но това не е най-главното нѣщо: златото е само за украшение. Моятъ вжтрешенъ животъ е богатъ. Въ мене вжтре става сжщо като въ нѣкоя мелница. Едно колело върти друго колело, другото колело върти третото и т. н. Главното нѣщо е да бжда точенъ. Точността е най-голѣмата вежливостъ, казва моятъ господаръ, и той ужасно се ядосва, когато закъснѣя. Азъ съмъ обаче тѣй добросъвѣстенъ, че на другия день вървя малко по-бързо, но и това не го задоволява. Хората сж неблагоприятни и не знаятъ, какво искатъ!“

„Какво мелишъ въ твоята мелница?“, запита сърдцето.

„Нищо на меля, само време правя!“

„Време? Време?“ питаше помпата отъ грѣдния кошъ. „Какъвъ предметъ е времето?“

„Да“, пришепна часовникътъ, „и азъ точно не зная, но то е скжпоценно нѣщо, защото господарътъ казва, че времето е пари, а паритѣ владѣятъ свѣта. Азъ играя важна роля въ живота. Императори и крале се отнасятъ до мене и при всички важни работи ме викатъ за съветъ. Въпрѣки това, хората и къмъ мене сж тѣй неблагоприятни, както къмъ тебе.“